

<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article13257>

CGT demana una reforma real de la Llei de Memòria Històrica

- Actualitat - Notícies -

Date de mise en ligne : dimarts 18 de febrer de 2020

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

CGT s'ha dirigit els diputats i diputades elegides en les últimes eleccions generals per al Congrés reclamant que la modificació que es planteja atengui, aquesta vegada, de debò a les víctimes sense distinció de dates de la seva repressió.

Divendres passat 24 de gener, el PSOE ha registrat en la Mesa del Congrés dels Diputats una Proposició de Llei per a "donar un nou impuls a la senda iniciada amb Llei 52/2007", promulgada pel govern de José Luis Rodríguez Zapatero, i establir "mesures en favor dels qui van patir persecució o violència durant la guerra civil i la dictadura"..

Doncs bé, malgrat que el PSOE torna a reiterar en ella la seva intenció d'implementar "procediments per a l'expedició de declaracions de reparació i reconeixement personal a les víctimes de la Guerra Civil i del franquisme" i fixar un "dia de record i homenatge a totes les víctimes", en aquesta nova Proposició no s'abroga l'article 10 (1) de la Llei de 2007 que les divideix arbitràriament en dues categories segons la data en què es va produir la seva mort: abans o després de 1968. I això per a justificar una reparació econòmica de 135.000 Euros; però només per a les executades després de 1968 fins a 1977, discriminant així a les altres, a totes les executades abans de 1968, que només tenen dret a la indemnització de 9.615,18 Euros fixada per l'article 7 (2) d'aquesta mateixa Llei.

Una discriminació pretesament justificada amb aquestes vagues paraules: "per les circumstàncies excepcionals que van concórrer en la seva mort". Com si les circumstàncies de la mort de les víctimes de la repressió franquista d'abans de 1968 -els Federico García Lorca, Blas Infante, Lluís Companys, Juan Peiró, Julián Zugazagoitia, Francisco Cruz Salido, Julián Grimau, Joaquín Delgado, Francisco Granado i tants altres i unes altres- haguessin estat normals...

Una arbitrària, injusta i inassumible discriminació; ja que aquesta excepcionalitat, haver mort després de 1968 "en defensa de la democràcia" o "en defensa i reivindicació de les llibertats i drets democràtics" -com es precisa en l'article 10- és la mateixa excepcionalitat que va provocar la mort de totes les víctimes de la repressió franquista d'abans d'aquesta data.

Persistir, dotze anys després de la promulgació de la Llei de Memòria Històrica, a mantenir aquesta infame discriminació és un insult permanent a la memòria de les víctimes de la repressió franquista. Posar-li fi és un deure moral amb elles i un imperatiu per a la consciència de qualsevol demòcrata. A més, és inadmissible -moral i jurídicament- que es proposi anul·lar els judicis i resolucions dels òrgans de l'aparell de repressió de la Guerra Civil i la Dictadura (Disposició Final Primera, article 3, de la Proposició de Llei del PSOE), a costa de quins siguin els seus efectes concrets, i es mantingui aquesta flagrant discriminació entre les víctimes. Una discriminació que no fa sinó afegir en democràcia altra injusta i dolorosa penalització a la ja infligida pel criminal franquisme

En aquest sentit, Unides Podem i Esquerra Unida van presentar -el 29 de juny de 2018- una Proposició no de Llei (3) per a reformar la Llei de memòria històrica de 2007. En ella es posa fi a la divisió de les víctimes de la repressió franquista en dues categories i es fixa una "reparació de caràcter econòmic" única (en el seu article 32) per "una quantia de 80.000 euros a les persones beneficiàries dels qui van morir o van sofrir lesions incapacitants per la repressió franquista en la seva lluita contra la dictadura fins al 15 d'octubre de 1977".

Senyoria, aquestes Proposicions seran sotmeses a debat en aquesta cambra pròximament, de vostès depèn que es posi fi a tan infamant discriminació entre les víctimes de la repressió franquista.

Per a CGT és imprescindible abordar ja, sense dilació, aquesta reivindicació de les víctimes del franquisme, així com donar compliment a les recomanacions dels diferents Relators de l'ONU, en matèria de Memòria Històrica, que han efectuat al Estado espanyol després de les visites realitzades en els últims anys, que recullen el nostre sentir en

l'execució dels principis de debò, Justícia, Reparació i Garanties de no repetició. (4)

(1) Article 10. *Reconeixement en favor de persones mortes en defensa de la democràcia durant el període comprès entre 1 de gener de 1968 i 6 d'octubre de 1977.*

En atenció a les circumstàncies excepcionals que van concórrer en la seva mort, es reconeix el dret a una indemnització, per una quantia de 135.000 Euros, als beneficiaris dels qui van morir durant el període comprès entre l'1 de gener de 1968 i el 6 d'octubre de 1977, en defensa i reivindicació de les llibertats i drets democràtics.

(2) Article 7. *Modificació de l'àmbit d'aplicació de les indemnitzacions a favor dels qui van sofrir presó a conseqüència dels supòsits contemplats en la Llei 46/1977, de 15 d'octubre, d'Amnistia.*

Amb la finalitat d'incorporar suposats en el seu moment exclosos de la concessió d'indemnitzacions per temps d'estada a la presó durant la Dictadura, es modifiquen els apartats un i dos de la disposició addicional divuitena de la Llei 4/1990, de 29 de juny, de Pressupostos Generals de l'Estat per a l'any 1990, que queden redactats com segueix:» U. Els qui acreditin haver sofert privació de llibertat en establiments penitenciaris o en Batallons Disciplinaris, en qualsevol de les seves modalitats, durant tres o més anys, a conseqüència dels supòsits contemplats en la Llei 46/1977, de 15 d'octubre, i tinguessin complerta l'edat de seixanta anys en 31 de desembre de 1990, tindran dret a percebre per una sola vegada una indemnització d'acord amb la següent escala: Tres o més anys de presó: 6.010,12 «.Per cada tres anys complets addicionals: 1.202,02 «.Dos. Si el causant del dret a aquesta indemnització hagués mort, i en 31 de desembre de 1990 hagués pogut tenir compliments seixanta anys d'edat tindrà dret a la mateixa el cònjuge supervivent, que sigui pensionista de viduïtat per tal causa o que, fins i tot no tenint aquesta condició, acreditï ser cònjuge vidu del causant.»

S'afegeixen un apartat dos bis i un apartat set a la Disposició addicional divuitena de la Llei 4/1990, de 29 de juny de Pressupostos de l'Estat amb la següent redacció: «Dos bis. Una indemnització de 9.616,18 es reconeixerà al cònjuge supervivent de qui, havent sofert privació de llibertat per temps inferior a tres anys a conseqüència dels supòsits contemplats en la Llei 46/1977, de 15 d'octubre, hagués estat condemnat per ells a pena de mort efectivament executada i no hagi vist reconeguda a favor seu, per aquesta circumstància, pensió o indemnització amb càrrec a algun dels sistemes públics de protecció social.»» Set. Els qui es considerin amb dret als beneficis establerts en els apartats un i dos anteriors, ja siguin els propis causants o els seus cònjuges supervivents o pensionistes de viduïtat per tal causa, hauran de sol·licitar-los expressament davant la citada Direcció General de Costos de Personal i Pensions Públiques.»

(3) http://www.congreso.es/public_oficiales/L12/CONG/BOCG/B/BOCG-12-B-294-1.PDF

(4) http://congrso.es/docu/ddocum/dosieres/sieg/legislatura_12/spl_24/pdfs/7.pdf

<http://rojoynegro.info/articulo/memoria/cgt-pide-una-reforma-real-la-ley-memoria-hist%C3%B3rica>